PENSEO

N-ro 177

julio./2006

Monata Beletra Revueto en Esperanto

Honorita de Premio Grabowski,1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 17-a jaro http://www.elerno.net/penseo/penlisto.htm

Pardondonado

Yi Muzi

Ricevinte la telegramon el la hejmo, kiu legiĝis "patro liberigita rapidu reveni", li tre nevolonte petis forpermeson.

Multajn jarojn la patrino sole subtenis lian malriĉe disiĝantan hejmon. Lia unuavido falis sur siajn geparojn starantajn ĉe la pordo, kiuj mienis ĝojplene. Alproksimiĝante, li klare vidis la vizaĝon de la patro, palan, malgrasan kaj maljuniĝantan pro longa restado en mallumo de prizono. La patro etendis manon al li, sed li redonis abomenindan rigardon kaj retiris sian manon kvazaŭ elektrofrapite. Li rimarkis la malĝojajn okulojn de la patrino.

Post vespermanĝo, malheliĝis kaj momenton poste la luno ekaperis. La aŭtuna ĉielo aspektis tre klara. Lunlumo disŝutiĝis malsupren senrezerve. Sidante sur la draŝejo antaŭ la domo, li sentis iom da frideco, precipe sur la postkranio ĵus razita. Li ĝin palpis permane. La patro metis surtuton sur liajn ŝultrojn kaj sidiĝis sur la benkon, ne malproksime de li. La tutan tempon li ne ĵetis ekrigardon al sia patro. Senmove sidante, li fikse rigardis la indige nigran monton antaŭan. La patro suĉadis tabakpipon, rigardante sammaniere. La patrino, sin apogante al pordokadro, rigardis senparole dum momento kaj retiriĝis.

La luno kliniĝis pli okcidenten kaj malvarmo pliiĝis. Kvankam portante surtuton sur la ŝultroj, li nevole ektremis pro nokta frosto. Li stariĝis kaj eniris la domon. Vidinte tion, la patro ankaŭ lin sekvis.

Nur du tagojn li restis en la hejmo, interparolante kun neniu. La trian tagon, post matenmanĝo, li, sidinte momenton, pririgardis sian patrinon kaj foriris, kun tiu surtuto sur siaj ŝultroj.

Kiam la lerneja libertempo venis, li skribis leteron al la hejmo, dirante, ke li ne reirios al la hejmo por Printempa Festo kaj perlaboros en la butiko proksima al la lernejo.

Du jaroj forpasis kaj li ne hejmeniris eĉ unu fojon. Li prunteprenis monon por pagi sian kotizon kaj perlaboris iom da mono sin vivteni.

Nelonge post komenco de la unua semestro de la kvara jaro en universitato, li ricevis telegramon el la hejmo, legiĝantan "Patrino serioze malsana rapidu reveni".

Kiam li atingis la hejmon, li trovis, ke la patrino kuŝas en la lito, kun buŝo jen malfermetanta jen fermetanta. Li alproksimiĝis al ŝia lito kaj surgenuiĝis. Malferminte siajn okulojn, ŝi palpis lian kapon per sia kruda mano. Ŝiaj malklaraj larmoj glitis malsupren al la kapkuseno. Post longa momento, ŝi diris, "Vi donu pardonon al li…"

La aŭtuna vento sible disblovis flavajn foliojn sur la tuta monto. Post enterigo de la patrino, li estis preta reveni al la lernejo. Irinte nemalproksime de sia hejmo, li turnis sian kapon kaj trovis sian patron sidanta ĉe la sojlo kun la kapo ĉirkaŭprenanta per ambaŭ manoj.

Tre baldaŭ li diplomiĝis kaj oficiĝis. La ritmo de la vivo forgesigis lin pri la pasinteco. Unu monaton antaŭ la Printempa Festo, li kaj

lia amikino geedziĝis en la preĝejo de la gubernia urbo.

Ĝuste antaŭvespere de la Printempa Festo, la patro ricevis lian leteron, en kiu li diris, “Mi jam edziĝis.”

La patro sensone iris al la draŝejo. Kaŭrante tie silente, li klinis sian kapon malsupren antaŭ sia brusto. Ĉirkaŭe aŭdiĝis eksplodoj de petardoj…

Ĉiumonate li poŝtsendis monon al la hejmo, sed neniun fojon li hejmeniris.

……

En la aŭtuna vento rapidanta tra la stratoj de la urbo, li hasteme reiris hejmen.

“Kio okazas?” li demandis al sia edzino.

“La telegramo de via najbaro diras, ke via patro estas mortonta kaj ke vi reiru hejmen rapide.”

Post kelkaj jaroj, la domo aspektis des pli kaduke. La patro kuŝis en la lito, nepovante paroli. Alproksimiĝinte, li montris sian edzinon apud si. La patro movetis sian buŝangulon kaj fikse rigardis lin…

Post nelonge, la patro forpasis. Li enterigis lin sur la monto, tuj apud la tombo de la patrino. Tiam la aŭtuna vento urĝis kaj flavaj folioj kirliĝis sur la montoj.

Ordigante la postlasaĵojn de la patro, li trovis, ke la patro ne elspezis eĉ unu groŝon de la mono de li sendita. Tiko fulmis sur lia vizaĝo.

Reveninte al la urbo, li ree suriris la normalan trakon de sia vivo.

Post nelonge li ekhavis infanon, kio des pli lin kontentigis kaj ĝojigis.

……

Palpebrume tridek jaroj forpasis. La postiĝinta montvilaĝo ŝanĝiĝis preskaŭ neniom. Antaŭ la disfalinta domo, maljunulo staris tie longan tempon.

Vesperkrepusko alproksimiĝis kaj malheliĝis iom post iom. Sur la montsupro, antaŭ la tombo droninta en sovaĝaj herboj, la maljunulo staris kun malnova surtuto sur siaj ŝultroj. La vento malorde blovis liajn blankajn harojn.

“Paĉjo,pardonu min,” li plorsingultis, kun larmoj fluantaj sur la maljuna vizaĝo.

La aŭtuna vento, sible trakurante la monton, blovfaligis la flavajn foliojn restantajn sur la branĉojn.

elĉinigis **Elerno**

Wang Wei (701-761)

Ĉe adiaŭo al amiko

Kien vi iros? Mi dediĉas vinon
ĉe disiĝ' descendinte de ĉevalo.
Respondis vi, ke pro la elreviĝo
vi ermitiĝos al suda montvalo.
Adiau! Ho, mi ne demandu plue!
Senfine blankos nur la nub-vualo.

Trad. **Guozhu**

Bai Juyi(772-846)

Laŭ Malnova Vojo

De urbo dudek liojn okcidente,
balancas mil salikaj vergoj vente.

Post dek kvin jaroj, laŭ malnova vojo,
reven' al ponto ĉe printempa rojo.

Post la disiĝ' de mi kaj kara mia,
Ve! de ŝi venis informo nenia!

Trad. **Guozhu**

El **Libro de Poezio**

Steletoj

**malalt-ranga oficisto oficveturas dum nokto, plendante pri sia sorto.*

Etaj steloj helscintilas
Tri aŭ kvin en oriento.
Haste mi dum nokto iras
Por regn-servo laŭ regento.
Ho, ne samas la fataloj!
Etaj steloj flagre brilas
Ĉe Altajro kaj Plejado.
Haste mi nokte paŝiras
Kun littuko sen rajdado.
Diferencas, ho, fataloj!

Rivero kun branĉrojo

**edzino forlasita de la edzo plendas kun deziro de la edza pento.*

Ondas river' kun branĉrojo.
Nun vi kun alia ino
Min forlasas, en malĝojo
Mi doloras. Eble al mi
Pintos vi kun korinklino.
Ondas ĉe sablej' rivero.
Nun vi kun alia ino
Min forlasas, en sufero
Mi baraktas. Eble ree
Venos vi al mia sino.
Ondas rivero susure.
Nun vi kun alia ino
Min forlasas. Mi murmure
Ploras, kantante ĉagrene,
Pro kore trista esprimo.

Kampe antipolo falas

**juna ĉasisto trafas predojn, renkontante junylinon, kaj ankaŭ ganjas ŝian amon.*

Kampe falas antipolo
Sur blankherboj sen rezisto.
Junulinon kun am-volo
Amindumas la ĉasisto.
Lerte hakas ŝi arbedojn,
Cerv' de li trafata falas.
Li per herboj ligas predojn,
Kaj ŝi jaspobrile klaras.
"Lante, lante!" diras kvere
Ŝi, "Leĝere, vi, leĝere!
Via fuŝpalpo ne glitu!
Jelpi hundon ne incitu!"

Kiel pompe bunta

**kanto por nupto de nobela familio. (iuj komentis, ke la poemo temas pri la nupto de filino de Princo Qi kaj nepo de Reĝo Ping de Zhou-dinastio en 683 a. K.)*

Kiel estas pompe bunta
La floranta prunarbaro,
Tiel estas luksabunda
La princina nupta ĉaro.
Same kiel pompe buntas
Persikarbo la floranta.
Nep' de reĝo luksabundas
Kun princino eleganta.
Silka fadeno tordanta
Estas por fiŝhoka strebo.
La princino eleganta
Kaj la nobla reĝa nepo.

Tradukis Sceto

Ses Sekundoj

Gu Yuke

Sur la ponto staris viro kaj virino.
La virino alproksimiĝis al la viro kaj diris, "Lasu min ami vin."

Post momenta stuporo, li sin turnis kaj demandis, “Kion vi diris? Mi ne komprenas.”
Ŝi retroiris unu paŝon, “Mi jam diris. Vi devus aŭdi.”
“Jes, mi aŭdis, sed mi ne komprenas.”
“Tion eĉ infano povas kompreni. Ne ŝajnigu vin nekomprenema.” Ŝi aspektis maltrankvile.
Kuntirinte siajn brovojn, li pripensis unu minuton, “Ni pentos pri tiuj aferoj, kiujn ni ne bone traktas.”
“Jes vere.”
Li sin sentis faciligita. “Ĉu vi bonvolus diri tion al mi? mi timas diveni malprave.”
“Ne, vi mem faru decidon.” Ŝi donis al li nenian ŝancon elturniĝi.
Li ruĝiĝis de maltrankvilo, “Mi timas, ke mi divenas malprave…”
“Vi devas fari elekton.”
“Se mi eraras pri tio, mi pentas dum la tuta vivo…”
Ŝi ĵetis ekrigardon al la brakhorloĝon. “Mi donas al vi tri sekundojn.”
“Sed…”
“…unu…”
Ŝi vidis lin ŝtone stari tie.
“…du…”
Ŝajnis, ke li ne intencas ekparoli.
“…tri…”
Ŝi sin turnis kaj foriris en la direkto al la alia fino de la ponto. Li ŝin sekvis.
Ne turnante sian kapon, ŝi daŭrigis paŝadon.
Li kuris kelkajn paŝojn kaj haltis, dirante, “Mi ŝajne komprenas.”
“Oho, sed jam malfrue.” Ŝi prezentis koleran mienon.
“Ĉu vi diris, ke vi min amas?”
“Jes, sed jam malfrue. Tri sekundoj jam forpasis.” Ŝi haltis siajn paŝojn.
Senpoveco skribiĝis sur lia vizaĝo. “Ĉu vere ne estas rimedo por savi tion?”
“Mi ne scias. Mi ankoraŭ ne eltrovas rimedon por savi.”
Rigardante ŝiajn okulojn, li enpensiĝis duonminuton antaŭ ol li iris al la mezo de la ponto.
“Se mi amas vin en la vera senco, mi saltu malsupren de ĉi tie.” Li ekrigardis la torentantan fluon sube.
“Ĉu necesas?” Ŝi sin montris konfuzita.
“Ĉar mi amas vin, mi ne povas perdi vin,” li diris laŭtvoĉe.
“Sed…”
“Vi nur havas tri sekundojn.”
Li fermis siajn okulojn.
Ŝi mirigite rigardis al li.
“…unu…”
“…du…”
Li transigis la balustradon de la ponto.
“…tri…”
Li malsuprensaltis kaj ŝi stupore rigardis.
“Ve, mi intencis, ke vi retenu min.” Ŝi faligis larmojn. “La abomenindaj tri sekundoj senigis la vivon de mia amato.”
Ŝi malsuprensaltis de la sama loko.
Sur la ponto troviĝis neniu animo.

Esperantigis **Liu Liu**

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊

Eldonas Redakcio de ***Penseo***
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Adreso: Fremdlingva Fakultato, Nanhai Kolegio de Sud-Ĉina Normala Universitato, Nanhai, Guangdong 528000, Ĉinio
Tel: (0757) 86366253 (hejme)
E-poŝto: vejdo@elerno.net
Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.
Por legi pasintajn numerojn de Penseo, vin turnu al www.elerno.net/penlisto.htm aŭ

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_